

Пропонуємо вашій увазі роботи переможців ІХ конкурсу творчих робіт серед учнів І курсу на тему «Мої перші 30 днів навчання в училищі»

РОБОТИ, ЯКИМ ПРИСУДЖЕНО ІІІ МІСЦЕ:

*Стародубець Дарія,
група 05-18 (професія: Кухар, кондитер)*

Мої перші тридцять днів в училищі стали одними з найяскравіших днів у моєму житті. Нові знайомства з дуже цікавими і креативними людьми. У мене з'явилися нові можливості та захоплення.

Зарахування на перший курс наповнило мене дуже гарним і творчим настроєм. Мені спочатку навіть не вірилось, що я вже учениця вищого професійного училища, а не школи. Уроки виявились цікавими і захоплюючими. Я хотіла дізнатись про щось нове й цікаве, що стосувалося б обраної мною професії кухаря-кондитера.

Цікавою стала для нас усіх посвята в учні «Драйвовий стартап». Наступного дня ми ходили до лісу (це був День здоров'я), де брали участь у спортивних змаганнях та їли смачну кашу, приготовану на польовій кухні.

За ці дні я взяла участь в усіх можливих заходах, бо мені це дуже подобається і надихає до роботи. Під час першого уроку виробничого навчання мені було дуже цікаво, хотілося навчитись виконувати роботу якомога краще, не лише для оцінки, а й для себе.

А ще у нас був цікавий День козацтва. Ми з дівчатами були найяскравішими, але хлопці виявились справжніми козаками і не хотіли піддаватись. Вони проявили себе справжніми чоловіками, тому й вибороли перемогу.

Попереду в нас тиждень української мови та літератури. Я теж буду брати участь: намалюю дуже гарний малюнок, бо маю талант до малювання, що передався мені від матері.

Я дуже хочу залишити по собі гарну пам'ять в історії училища. Мабуть, це будуть фото з концертів, де я обов'язково буду виступати з номерами художньої самодіяльності. А може, це будуть грамоти за перемоги у спортивних змаганнях...

Мені дуже подобаються училищні педагоги. Вони дуже ввічливі, дружелюбні, гарно пояснюють теми.

За ці тридцять днів я зрозуміла, що вчитися – варто, бо це потрібно в першу чергу не викладачам, не батькам, а мені. Я дуже хочу отримати червоний диплом, бо вірю в себе і готова довести це самій собі, своїм рідним та друзям, особливо тим, хто не дуже задоволений тим, що я пішла навчатися саме до професійно-технічного училища. Тут, на їхню думку, погано і не престижно. Я докладу максимум зусиль, стану справжнім профі і доведу, що вони помилялись!

**Щербак Сергій,
група 09-18 (професія: Кухар)**

Вересень закінчується, а осінь продовжує радувати нас теплою погодою, різнобарвною красою природи.

Цього року осінь для мене особлива: я почав навчатися в Шосткинському вищому професійному училищі. Вражень багато, але все по порядку.

Коли я вперше переступив поріг цього навчального закладу, то відразу зрозумів: у цьому домі буде тепло, надійно і спокійно. За це дякую Наталії Михайлівні: вона була першою, з ким я поспілкувався. Коли почалися заняття, познайомився з іншими. Молоді, красиві, знаючі свої предмети викладачі. Інтелігентний, привітний директор... А ще мені пощастило з майстром виробничого навчання. Ніна Володимирівна кожного ранку чекає і радіє зустрічі з нами, допомагає адаптуватися. Я із задоволенням відвідую заняття і вже дізнався дещо нове й цікаве про мою майбутню роботу.

Професія кухаря вимагає великих пізнань у сфері фізіології, хімії, образотворчого мистецтва...

Усе це, а також почуття міри й особлива інтуїція формують те, що називається кулінарним шедевром. Але це, зрозуміло, буде потім. А поки що ми вчимося розуміти, наскільки важливі для нас, крім знань зі спеціальних предметів, особисті якості: уважність, зібраність, вміння концентруватися, імпровізувати. Крім того, потрібно розвивати пам'ять, щоб вільно орієнтуватися у властивостях продуктів і вмісті калорій у них, а також, щоб запам'ятати технологічний процес приготування та рецепти різних страв.

Намагаємося розвивати внутрішнє відчуття часу та окомір, щоб з легкістю відміряти необхідну кількість продуктів. Я добре запам'ятав, що головною

особливістю кухаря є неодмінна наявність дуже розвиненого смакового сприйняття і тонкого «нюху». А просторова уява і хороший естетичний смак просто необхідні для того, щоб прикрасити або презентувати страву.

Про все це нам розповідають наші педагоги. Кожного дня вони сіють зерна своїх знань у наші душі. Через деякий час воно проросте, дасть свої сходи. Неодмінно.

І ще хочу сказати про однокурсників. Я вважаю, що мені з ними пощастило. Дівчата у групі різні, і кожна по-своєму особлива. І при цьому в нас багато спільного, що й привело всіх нас до цього навчального закладу.

Ніна Володимирівна приділяє багато уваги згуртуванню колективу, дружнього, толерантного, працьовитого, активного. Так нещодавно ми взяли участь у проведенні Дня здоров'я. змагання на свіжому повітрі, спілкування в неофіційній обстановці, смачна каша польової кухні...

До речі про кухню. Мабуть, ніде більше не скуштуєш таких пиріжків, які випікають наші училищні кондитери. Незрівнянний аромат розповсюджується з їдальні кожного дня. А там такі смачні страви!

Взагалі я побачив, що в нашому училищі є всі умови для успішної реалізації моєї мрії. Звичайно, доведеться багато вчитися, бо дуже хочу в майбутньому з гордістю дивитися на плоди своєї праці і розуміти, що мої зусилля приносять людям реальну користь.

**Санніков Сергій,
група 03-18 (професія: Слюсар з ремонту
колісних транспортних засобів,
електрогазоварник)**

Дозвольте відрекомендуватися. Я – Санніков Сергій, учень групи 03-18, майбутній Слюсар з ремонту колісних транспортних засобів. Нині я пишаюся, що навчаюся у цьому навчальному закладі, а спочатку було трішки лячно. Чому? По-перше, хоча я й усвідомив вибір професії ще рік тому і прагну бути фахівцем у цій справі, однак переді мною відкривалися нові горизонти: нарешті я стану незалежним, дорослим, порину в життя, більш наближене до студентського. Моя уява малювала різноманітні сценарії зустрічі з таким життям: від комедії до трагікомедії, трішки фільму жахів, деякою мірою навіть мелодрама. Однак 1 вересня зранку я вирішив більше не бути Стівеном Спілбергом, а там – побачимо.

І от, як тільки-но сонечко зазирнуло у мою квартиру на 8-му поверсі, я почав збиратися до училища на вчистоті. Мама вручила мені квіти, портфель, і я, як у першому класі, пішов на знакову подію у своєму житті – знайомитися з групою, педагогами, училищем.

Ми зустрілися. З однієї сторони я, а з іншої – моя група. Цей проникливий, вивчаючий погляд, оцінка одне одного, яка тривала без перебільшень декілька тижнів. І от ми стали однією командою. Найбільше нас поєднав День здоров'я. чому? Тому, що ми мріяли взяти реванш і довести всім, що ми одна з найкращих груп в училищі.. і це нам удалося. Ми «порвали» своїх суперників. Однак не лише щастя перемоги нас згуртувало. Ми класно провели час, смакуючи кашу, поїдаючи зроблені своїми руками бутерброди, розповідаючи цікавинки з життя. Наші майстри виробничого навчання були з нами єдиним цілим, підбадьорюючи нас під час спортивних змагань, розповідаючи про життя в училищі, про особливості нашої професії. Особливо нам сподобалися гумористичні історії з життя учнів училища, про які нам розповідав Пушкарьов М.В.

А загалом життя в училищі – класна річ. Ми беремо участь у змаганнях і виграємо, відвідуємо секції футболу і баскетболу, беремо уроки майстерності з хореографії. А попереду в нас іще дебют першокурсників.

РОБОТИ, ЯКІ ПОСІЛИ ІІ МІСЦЕ:

*Яценко Анастасія,
група 05-18 (професія: Кухар, кондитер)*

Мабуть, варто розпочати з того, що школа набридла мені ще в 9-му класі.

У цьому році я нарешті стала першокурсницею ДПТНЗ «Шосткинське вище професійне училище», прийшовши разом зі своєю подругою навчатися професії кухаря-кондитера.

Усе літо я чекала того моменту, коли переступлю поріг училища та почну робити щось корисне для себе. Нестерпними видались мені останні дні очікування перед першим днем навчання.

Перший день був дуже хвилюючим. Спочатку було дуже важко розібратися з розкладом та кабінетами, адже територія училища велика. І все-таки перші дні були не даремними. Зовсім інша атмосфера, викладачі, які сприймають тебе як дорослу людину. Гадаю, що варто звернути увагу на предмети, які стосуються саме моєї професії. Студентське життя для багатьох асоціюється швидше з

веселими і безтурботними днями в компанії кращих друзів, ніж з активним та напруженим навчанням, що відкриває дорогу до світлого майбутнього.

Також в училищі проводиться багато культурних заходів, які не тільки можна відвідувати, але й брати в них участь. Особисто мені це подобається, адже я не хочу сидіти вдома, займаючись, грубо кажучи, нічим та просиджувати все життя в очікуванні дива. Треба користуватися шансом та можливостями, які надає училище.

До речі, моя мама навчалась теж за тією професією, яку обрала і я. Їй усе було незнайоме з перших днів. Жила в гуртожитку, мала друзів з інших груп. Навчатися їй подобалось, виробниче навчання проходили у майстернях. Мама й тепер згадує своє студентське життя.

Отже, за перший місяць я потоваришувала з чудовим людьми – це 15 моїх одногрупників. Познайомилася з новими викладачами, які насправді надають нам необхідні знання, розкривають усі тонкощі нашої майбутньої професії, готуючи до справжнього дорослого життя. За невеликий навчальний період я зрозуміла, що саме цей навчальний заклад зробить з мене досвідченого кухаря.

**Олбок Владислав,
група 07-18 (професія: Електрогазозварник,
слюсар з ремонту колісних транспортних засобів)**

3 вересня – довгоочікуваний день! Нарешті я став учнем найкращого в місті училища. Цей день запам'ятався великою кількістю емоцій, що переповнювали мене та інших першокурсників. Тож від імені всіх хочу поділитися своїми враженнями.

Хвилююча мить: ми вперше, немов першокласники, сіли за парти, тільки вже першокурсниками. Наш майстер виробничого навчання Лазарищак Марія Ярославівна провела перший урок. Багато цікавого розповіла про життя навчального закладу, який ми обрала. Я слухав і пишався тим, що я учень Шосткинського вищого професійного училища.

Далі – урочиста лінійка. Всі учні вишикувались на подвір'ї училища і чекали привітань з початком нового навчального року. Добре було помітно, як хвилювались першокурсники, а разом з ними їх майстри та класні керівники. Я ж не міг до кінця зрозуміти своїх почуттів: радість, спокій, тривога, переживання –

усе змішалось в моїх думках і в душі. Я не знав, що чекає мене тут і яку роль зіграє цей вибір у моєму житті.

Чудовими словами привітав нас директор Шосткинського вищого професійного училища Гурба Олександр Анатолійович. Його побажання і настанови стали світлою підтримкою моїм мріям про майбутні роки навчання тут. До привітань директора приєдналися його заступники з такими ж теплими словами. А потім почалась низка нагород працівників та учнів. Те, як цінують у цьому навчальному закладі учнів, і які чудові, талановиті люди працюють тут, викликало у мене почуття гордості вже за моє училище!

А далі почалось навчання. Ми знайомились один з одним, з викладачами, майстрами, з нашим училищем. З'явилися нові друзі, нові захоплення. Марія Ярославівна в усьому підтримувала нас, допомагала розібратися з новими правилами, обов'язками, хвилювалася за нас, як за рідних дітей. Взагалі наш майстер – найкращий! Марія Ярославівна – це людина з великим серцем та душею, як і більшість працівників училища. Мене обрали старостою групи. Я обіцяю, що з гордістю буду носити таке почесне звання і намагатимусь не підірвати довіри майстра та одногрупників.

Дні швидко збігали. Усі були настільки привітні, гостинні! У мене склалося враження, що я живу у великій дружній родині.

Ось і посвята першокурсників. Це було щось!.. знову наше подвір'я наповнилось різнокольоровими повітряними кульками, веселим дзвінким сміхом, радісною, святковою атмосферою. То була неповторна мить мого життя. У ті хвилини я вже не хвилювався, не думав про майбутнє, про вірний життєвий вибір, а просто з одногрупниками насолоджувався святом. На території училища було проведено декілька квестів і кожен учень взяв участь у цьому дійстві. Тоді ми й показали, що діяли злагоджено і досягли гарного результату. Усі залишилися задоволеними від того, що ми – одне ціле, ми – одна група.

День здоров'я запам'ятався походом до лісу, де було багато спортивних змагань як для цілих груп, так і для окремих учнів. Ми завзято боролися за перемогу і отримали I місце серед груп ТУ. Обід був дуже смачний, після якого пожежники, що нас супроводжували, показали, як потрібно гасити полум'я, і дали спробувати нашим першокурсникам, а ті заради забавки почали обливати один одного, але, хоч і промокли до нитки, усе-таки додому пішли щасливими від чудово проведеного дня.

У такому жвавому ритмі проходили тижні нашого навчання. Ми ближче познайомились, здружились, стали відкритішими один з одним. З кожним днем училище все більше приваблювало мене. Гарний комп'ютерний клас, різноманітні цікаві гуртки та секції не залишають нікого осторонь. А ще у стінах цього навчального закладу працюють прекрасні викладачі та майстри виробничого навчання, які з перших же днів навчають нас бути чесними, справедливими, людяними. Вони не просто працюють, а ще й віддають свій розум і талант, своє серце нам, учням.

Підвалини нашого майбутнього ми закладаємо саме зараз. Тому треба серйозно й відповідально ставитись до навчання, адже для цього в училищі створені всі умови.

Наше училище користується великим авторитетом у місті та в області, бо тут працюють кращі з найкращих викладачі та майстри виробничого навчання, навчаються чудові діти. Недарма наш директор Олександр Анатолійович говорить: «Кращі люди, що є в світі – з професійної освіти!»

Я вдячний своїм друзям, які порадили мені Шосткинське вище професійне училище, а я зробив правильний вибір. Тому всі, хто ще не зробив свого життєвого вибору, довго не роздумуйте, а вступайте до нашого, найкращого навчального закладу. Ви не пожалкуєте!

РОБОТА-ПЕРЕМОЖЕЦЬ КОНКУРСУ (1 МІСЦЕ):

*Літвинова Анна,
група 06-18 (професія: Бармен, офіціант)*

Життя влаштоване так, що доволі часто людині доводиться міняти своє оточення. Наприклад, за перший час, проведений у школі, людина звикає до своїх однокласників, стає з ними друзями, має з ними надзвичайно багато спільного. Проте рано чи пізно навчання потрібно продовжувати, а для цього треба залишати школу та прощатися з тими, з ким провів 11 років свого життя.

І ось я – студентка. Новий колектив, нові викладачі, нове життя... і життя це не схоже на те, до якого звикла в школі. Тепер усе буде по-іншому!

Як я уявляю собі училище? По-перше, це більш серйозний заклад, ніж школа. Це пояснюється перш за все тим, що в училищі починає формуватися професійна складова людини. Тобто спеціалізація, яка практично повністю була відсутня в школі, починає з'являтися саме в училищі. Перебуваючи тут,

необхідно ставитися до навчання більш серйозно, адже все те, що буде втрачено, матиме надзвичайно серйозні наслідки для людини в її майбутньому.

Тому цілком природньо те, що я роблю з цього правильні висновки для себе. Що маєтсья на увазі? Я намагаюся вчитися в училищі ще серйозніше та краще, ніж у школі. Я цілеспрямовано відвідую всі заняття, а коли доводиться їх пропускати (з поважних, звичайно ж, причин), обов'язково намагаюся вдома надолужити згаяне.

Отже, 2 вересня. Цей день був важким і морально, і фізично. Я розуміла, що завтра стану членом великої училищної родини. Я буду справжньою студенткою, буду опановувати тонкощі обраної професії, познайомлюсь із педагогами, з однокласниками. Найбільше мене хвилювало останнє. В голві роїлися тривожні думки: які люди зі мною будуть навчатися? Як ми будемо ставитись одне до одного? Чи порозуміємось? Чи станемо однією командою? Ні, я ніколи не боялась нових знайомств, просто хотіла, щоб наша група була одним цілим. Тому що в школі наш клас таким не був: усі були самі по собі. А командний дух, щирість у стосунках – це запорука успіху.

Підготовка до першого навчального дня... Що одягти?! Яку зачіску зробити? Для дівчини це катастрофічно важливо! Тим паче, що в перший день потрібно показати себе в найвигіднішому образі.

І ось воно – 3 вересня! Я прокинулась щасливою. Чесно кажучи, як ніколи! Почувала себе дорослою, впевненою у своїх силах. Це відчуття, таке радісне і водночас хвилююче, прийшло до мене в ту мить, коли я переступила поріг Шосткинського вищого професійного училища. Біля навчального бару я побачила свого майстра та групу.

Я зрозуміла, що попереду на мене чекає багато нового, невідомого, але цікавого. Я відчула, що мій перший день в училищі відкриває прекрасну пору мого життя – пору студентства.

І почались мої пригоди...

11 вересня відбулась посвята першокурсників. О, цей день запам'ятається мені! Групам було запропоновано пройти квести. Я брала участь у чек-пойнті «Профі-мен». Зізнаюся: було трохи боязно... Але коли почалось перше змагання і ми отримали першу перемогу, а потім другу, третю... Я почувалася щасливою! Емоції переповнювали мене! Цей смак перемоги! Нашої спільної перемоги! Я вже могла сказати впевнено, що ми перетворилися на класну команду!

А згодом відбувся День здоров'я. веселі старти, рухливі ігри, розбирання та збирання зброї, приготована в польовій кухні каша, інструктаж з пожежогасіння – це було цікаво і драйвово. Це по-справжньому об'єднало нас.

А потім сталося так, що мене призначили ведучою концерту, присвяченого Дню працівника профтехосвіти. Було дивно, але я майже не хвилювалась! Мабуть, за недовгий час навчання в училищі я все-таки трохи піросла і зрозуміла, що не потрібно боятися нового, не потрібно пасувати перед випробуваннями. Потрібно жити, працювати, насолоджуватись усім гарним, а якщо щось не вийшло – пробувати ще раз. Страх скоує людину, ховає її у свої лабети... Я вийшла на сцену, вимовила перші рядки... Навіть те невелике хвилювання, що володіло мною за мить до виходу на сцену, кудись поділось. Мені неймовірно сподобалось бути ведучою великого концерту! Ці позитивні емоції! Мабуть, на все життя запам'ятаю останні слова сценарію:

Низький уклін учителям усім

За мудрості даровані перлини!

Всі перемоги присвятимо їм,

Навчанню, вірі, правді, Батьківщині!

Вільний від навчання час – тобто вихідні – ми проводимо разом з групою. Ходимо до кафе, до клубів або просто відпочиваємо, спілкуємось, ще ближче знайомимось. Я вже звикла до групи і вважаю її найкращою серед усіх груп училища.

...А нещодавно сидимо на уроці інформаційних технологій, конспектуємо навчальний матеріал, нікого не чіпаємо, на годиннику 13:30, аж раптом моя однокласниця радісно вигукує! Всі в шоці: що таке з дівчиною??? А вона на весь клас: «Стипееендія!!!! Стипееендія прийшла!!!!!!» І слідом уже вся група на всі свої горлянки: «Урррааааа!!!»

У нашому училищі є все необхідне для отримання гарної освіти. Наші студенти працюваті, завжди беруть участь у різних освітніх програмах, у вікторинах та конкурсах. І тому досягають значних результатів. Досвідчені педагоги допомагають створювати дружню атмосферу. Вони готують нас до вступу у кращі університети України.

Підводячи підсумок, хочу сказати: навчання у Шосткинському вищому професійному училищі – це і важка праця, і справжнє задоволення!